Робін Гуд

(Другові)

Ні! Ті дні вже пролетіли,
Ті й години посивіли,
І хвилини ті давно
Вкрило втоптане рядно
Листопадів незчисленних,
І немало зим шалених,
Суховіїв східних, бур
У зелений бились мур
Відтоді, як води Тренту
Ще не знали про оренду.

Ні, не гряне рогу гук,
І тугий не свисне лук.
Глухо в вересі густому,
І не вчується нікому
Серед лісу голосна
Пісня, і дзвінка луна
Не віддасть у цій пустелі
Голоси стрільців веселі.

Як захочеш, сам сюди
Серед літа надійди,
Сім зірок у провід взявши,—
Та, гілля важке рознявши,
Вже тебе не стріне тут
Ані Джон, ні Робін Гуд;
Ані жоден із ватаги,
В дно порожньої баклаги
Барабанячи під крок,
Не майне поміж гілок,

Спів шлючи хазяйці хмелю
Посланцем по мірку елю.

Вже не чути грищ гучних;
Гамеліна спів затих.
Стягши стан, сайдак на спині,
Тут ніхто не пройде нині —
Все поглинув часу пруд!
І якби сам Робін Гуд
Із трави, з могили звівся
І з Мар'яною з'явився,
В неї вид би посмутнів,
А його обняв би гнів:
Бо дуби, що їм кивали,
Під сокирами упали
І згнили в воді морській,
І бджолиний кожен рій
Опинився в огорожі,
Й продається мед за гроші.

Заспіваймо ж ми, живі,
Славу луку й тятиві,
Славу рогові дзвінкому,
Славу лісові густому,
Славу добрій опанчі
На стрілецькому плечі,
Славу Джонові Малому
І коню його швидкому,
Славу ватагові їх,
Що в Шервудську землю ліг,
Славу дівчині Мар'яні
Й кожному в Шервудському клані!

Хоч давно той час пробіг,
Знову й знову славмо їх!